

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului, prin care se solicită casarea parțială a sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 03 februarie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Mircea Veaceslav Vladimir, născut la
xxxx, originar și locuitor în sat. xxxx, r-nul
xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 27.01.2017 - 03.02.2017;

instanța de apel: 24.02.2017 - 11.04.2017;

instanța de recurs: 15.06.2017 - 05.07.2017;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 03 februarie 2017, Mircea Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, *cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală*, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă integral și s-a dispus încasarea din contul lui Mircea Veaceslav în beneficiul lui Cazac Cristina prejudiciul material în sumă de 3089 (trei mii optzeci și nouă) lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 07.01.2017, în jurul orei 16:30-17:00, Mircea Veaceslav fiind în stare de ebrietate, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, profitând de faptul că xxxx și-a lăsat automobilul personal de model „Toyota Prius”, cu numerele de înmatriculare XDT 836, fără supraveghere vizuală, în fața gospodăriei lui Cojocari Ion, situată în s. xxxx, r-nul xxxx, prin spargerea portierei laterale, față, pasager, a automobilului menționat, a pătruns în interiorul acestuia de unde a sustras pe ascuns o geantă de culoare neagră în valoare de 300 lei, în care se afla un portmoneu din piele de culoare neagră de 100 lei,

un parfum de damă de model „AVON” în valoare de 300 lei, o trusă de cosmetică de marca „BEAUTYCYCLE” în valoare de 300 lei, un încărcător pentru telefonul mobil de model „SAMSUNG” în valoare de 60 lei, bani în numerar în sumă de 2500 lei moldovenești, fișa medicală, permis de conducere și buletinul de identitate pe numele xxxx, pașaportul tehnic, tichetul de revizie tehnică și polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă ale automobilului de model „Toyota Prius”, cauzându-i astfel părții vătămate daune materiale în proporții considerabile în sumă totală de 3860 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată pedeapsă non-privativă de libertate, sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului a indicat că, sentința este neîntemeiată în partea stabilirii pedepsei, deoarece instanța de fond a apreciat incorect gradul de pericol social și circumstanțele atenuate și anume, recunoașterea vinovăției și căința sinceră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței instanței de fond.

4.1 Instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, iar aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect s-au aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, Colegiul penal a conchis că prima instanță corect și echitabil i-a aplicat inculpatului pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea în penitenciar de tip închis, ținând cont și de faptul că dânsul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală, aplicând prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și de faptul că dânsul a comis infracțiunea în stare de recidivă periculoasă, or, potrivit art. 34 alin.(2), lit. a) Cod penal, *recidiva se consideră periculoasă dacă persoana anterior condamnată de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune.*

5. Împotriva hotărârilor în numele inculpatului a declarat recurs ordinar

avocatul Ludmila Bîrcă, solicitând casarea parțială a acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate să fie suspendată condiționat pe un termen de probă sau muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivare recursului a indicat că, instanțele de fond la aplicarea pedepsei nu au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76, 90 Cod penal și nu a dat aprecierea cuvenită declarațiilor inculpatului care își recunoaște vina parțial, iar circumstanțele cauzei permit stabilirea unei pedepse condiționate.

6. Referință pe marginea recursului a depus procurorul care s-a pronunțat pentru respingerea acestuia, deoarece pedeapsa numită inculpatului este una echitabilă pentru săvârșirea infracțiunii în stare de recidivă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Din textul recursului se constată că acesta are ca temei pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În acest sens, Colegiul reține, că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică decizia instanței de apel numai cu referire la pedeapsa stabilită solicitând aplicarea art.90 Cod penal.

Analizând temeiul invocat, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiul consideră că, în prezenta speță acesta nu și-a găsit confirmarea, iar instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului și-a motivat just soluția adoptată, ținând cont de prevederile art. art. 61,75, 76, 77 Cod penal.

Instanța de recurs constată că instanța de fond corect a stabilit în privința inculpatului pedeapsa penală, care este echitabilă, legală și bine individualizată, aplicată în limitele fixate în partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale aceluiași Cod, ținându-se cont de gravitatea infracțiunii

săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În aceeași ordine de idei se menționează că, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei și quantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul și prin urmare, instanța de apel corect a ajuns la concluzia că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui Mircea Veaceslav poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare.

În ce privește argumentele apărătorului cu privire la posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, deoarece analizând decizia atacată, se constată că atât instanța de fond cât și cea de apel și-a motivat soluția sa în ce privește stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului, concluzionând că nu este rezonabilă aplicarea pedepsei condiționate.

Subsidiar, Colegiul penal relevă că, textul art. 90 alin. (1) Cod penal, prin sintagma „*poate*”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Acest fapt rezultă și din prevederile legale, care stipulează că: „*Dacă... instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei... indicând numai decît în hotărâre motivele...*”.

Astfel, din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facilitate pe care instanța de judecată este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Raționamentul instanței de a suspenda executarea pedepsei depinde, de rînd cu celelalte circumstanțe ale cauzei, de personalitatea vinovatului, de comportamentul acestuia anterior și după săvârșirea infracțiunii, în timpul urmăririi penale sau al judecării.

Reieșind din cele expuse supra, din materialele cauzei, instanța de recurs conchide că, concluzia instanța de apel referitor la stabilirea pedepsei privative de libertate în privința inculpatului este legală și întemeiată, deoarece aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal va face imposibilă atingerea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a lui Mircea Veaceslav.

Prin urmare, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie legală, întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal și care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate devenind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui Mircea Veaceslav, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 05 iulie 2017.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun